

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra I SOLSKIN

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 56. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237637953184/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

Ligesindede, men Kancelliraaden følte sig synlig trykket paa det Standpunkt, han ubesindigt havde indtaget. Han kunde ikke skjule for sig selv, at de Anskuelse, som hvis Forfægter han var optraadt, var i afgjort Minoritet, og til lige pinte al den Spot og alle de vittige Angreb, for hvilke han og hans Meningsfæller vare Gjenstand, ham i højeste Grad. Hans Haar graanede temmelig hurtigt, og hans Korpulence tog noget af. Selv i sit Hjem følte han sig ikke rolig og vel, thi hans Søn dealte ingenlunde hans Anskuelse; det var endog flere Gange kommet til alvorlige Disputer mellem Fader og Søn, som ellers altid havde levet i den skjønne Enighed. Kancelliraaden angrede bittert, at han over hovedet havde givet sig til at have en Mening om Aarsagerne til Ulykkerne.

Endelig kunde han ikke længere bære Byrden, og han meldte sig i Stille ud af den politiske Forening, et Skridt, som allerede beroligede ham endeel. Der stod imidlertid ogsaa tilbage at oprette det gode Forhold med Ludvigsen, men hertil vilde der ikke lade sig finde nogen Lejlighed. Han sørgede for, at denne erfarede Udtrædelsen, og da han nogle Dage efter mødte ham paa Gaden, hilste han atter paa ham; men Ludvigsens Gjenhilsen var kold og afvisende.

Ved det store Middagsselskab paa Byfogdens Fødselsdag mødtes de To for første Gang i lang Tid inden fire Vægge. Stille og taus sad Kancelliraaden ved det gode Bord, som han ellers i langt højere Grad förstod at skatte; de gode Vine glædede ham ej som før, han følte sig ikke opsagt til at holde en eneste Tale, det var en sørgelig Tilstand. Maaltidet endtes, og i den livligste og venskabeligste Stemning trykkede man hinandens Hænder og ønskede »Velbekomme« saa inderligt, som om dette Ord indeholdt et Indbegreb af al timelig Velfærd.

»Velbekomme, Ludvigsen,« sagde Kancelliraaden ydmygt, da han kom til at staae ligeoverfor denne.

Et Øjeblik tøvede Ludvigsen, da vandt hans gode Hjerte Overhaand.

»Velbekomme, Kancelliraad,« sagde han hjerteligt og udstrakte sin Haand.